

STRUAN MURRAY
ILUSTROVAL MANUEL ŠUMBERAC

SIROTCI PŘÍLIVU

FRAGMENT

SIROTCI PŘÍLIVU

STRUAN MURRAY
ILUSTROVAL MANUEL ŠUMBERAC

FRAGMENT

NÁBŘEŽÍ ANDĚLA PÁNĚ

Kaple svatého
Bartoloměje

Hvězdárna svatého
Corrigana

Inkvizitorská
pevnost

Tržnice
Anděla Páně

Celestinina
Naděje

Králičí nory

Univerzita

Střešní
most

Náměstí svatého
Eframa

Siročinská ulice

Tržnice Spásy

Tržnice
Neznámého svatého

NÁBŘEŽÍ SPÁSY

Hadí věž

Uštrícovna

Věž svatého
Epsteina

MĚSTO

NÁBŘEŽÍ VĚČNOSTI

*Pro Ruairaidh,
Robbieho a Nonu*

Copyright © Struan Murray, 2020

Illustrations © Manuel Šumberac, 2020

First published as ORPHANS OF THE TIDE in 2020 by Puffin
which is part of the Penguin Random House group of companies.

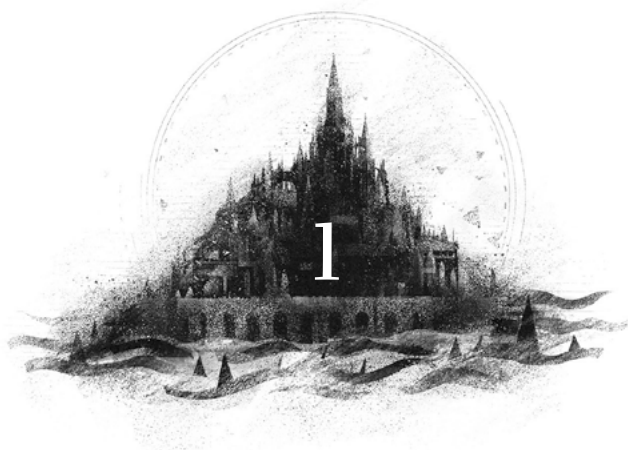
Translation © Anna Knapiková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-6044-6

ISBN e-knihy 978-80-253-6078-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6079-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6080-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

Poslední píseň

Město stálo na špičaté hoře nebezpečně vyčnívající z moře, které se ji snažilo získat zpět. Při přílivu spolкло spodní uličky Města. Při odlivu je vyplivlo zpátky, ale zanechávalo svou stopu – na okence se přisály čerstvé slávky, ryby sebou házely o dlažební kostky. Toho šedého rána byla však po odlivu na střeše nalezena velryba.

Podél pobřežní hráze se shromáždil dav a civěl na střechu pod sebou.

„Je to zlé znamení!“ vykřikl starý kazatel, jemuž šla pára od úst.

„Tohle neudělal Nepřítel,“ odfrkl námořník. „Musela tam uvíznout při odlivu.“

„Je mrtvá,“ pověděl obchodník. „Myslíte, že můžeme prodat její maso?“

Velryba ležela na břichu, natažená od jedné strany

střechy ke druhé. Vyvalila se na kapli svatého Bartoloměje, jejíž střecha při odlivu vykukovala nad vlnami. Na každém rohu stály čtyři kamenné chrliče, z nichž dva ostře zajížděly do velrybí kůže. Na obloze ječeli hladoví racci.

Dav byl tak ohromen, že si nevšiml dívčina příchodu. Měla unavené oči a zapletené, špinavě světlé vlasy rozčuchané z probdělé noci. Nahlédla přes hráz a kousla se do rtu.

„Je příliš velká na to, aby byla venku z vody,“ řekla spíš sama sobě než komukoli jinému. „Jen tím, že tam bude ležet, se jí rozdrť plíce.“

Drobný chlapec s vytřeštěnýma očima vedle ní v úděsu vzhlédl. Přitiskl se ke své matce a dívku obezřetně pozoroval. Měla bledý obličej se třemi červenými škrábanci na tváři a vzdáleně voněla po rachejtlich. Co bylo horší, byla oblečená jako muž, a to ani ne jako vznešený muž. Měla na sobě roztřepenou, tmavě červenou šálu a dlouhý kabát s kapucí, který byl ušitý z omšelé látky a šedé tulení kůže.

„K-kdo jsi?“ zeptal se chlapec třesoucími se rty.

„Ellie,“ odpověděla dívka nepřítomně, zatímco prohledávala kapsy svého kabátu. Vytáhla z nich lupu, cibuli a nakonec kapesní nůž s ostrou čepelí. Chlapec se natáhl po matčině ruce.

„Jestli tu velrybu brzo nerozřízneme,“ řekla Ellie s nožem v ruce, „vybuchne.“

Chlapec začal plakat.

„Pozor na pus, děvenko!“ upozornila ji matka.

„Ne, vážně, vybuchne!“ řekla na to Ellie a zvedla ruce. „Mrtvé velryby hnijí zevnitř. Bude se v ní nebezpečně hromadit plyn.“

Matka chlapce se odvrátila a hřbetem ruky si zakryla ústa.

„Já vím!“ řekla Ellie. „Vnitřnosti budou všude. A tomu smradu byste nevěřili! Hmm,“ dodala a zadívala se na svůj kapesní nůž. „Na druhou stranu...“

Ellie se otočila k druhé dívce, která stála za ní. Vypadala na stejný věk, dvanáct, možná třináct let, s hnízdem vlnitých zrzavých vlasů na hlavě. Měla na sobě velký vlněný modrý svetr, těžké černé boty a v obličeji znuděný výraz.

„Anno, potřebuji, abys zaběhla zpátky do dílny a přinesla mi velrybářské kopí,“ řekla Ellie.

„Co je velrybářské kopí?“ zeptala se Anna a zívla.

„Ostrá čepel na konci dlouhé tyče,“ odpověděla Ellie. „Je v mém bytě vedle knihovny, visí pod dalekohledem a puškou.“

„Ty máš pušku?“ podivila se Anna a naklonila se dopředu s náhlým zájmem. „A náboje?“

„Prostě pohni!“ vyštěkla Ellie. Anna obrátila oči v sloup a začala se loudat uličkou pryč.

Ellie vyskočila na pobřežní hráz a seskočila dolů na její druhé straně. Dav zalapal po dechu, když dopadla na střechu tři metry po něm.

„Co to dělá?“ zeptala se nějaká žena.

Ellie roztáhla ruce, aby udržela rovnováhu, a kráčela po střeše jako provazochodec. Oči měla velryba zavřená, víčka zvrásněná a zkrabatěná jako stařec. Ellie poklekla a jednou rukou jí opatrně přejela po boku. Kůži měla tvrdou, pokrytou bílými koryšmi a pavučinou zjizvené tkáně.

„Co se to tady děje?“ zeptal se hlas shora. Ellie vzhlédla a spatřila městského strážníka, který se nemotorně prodíral davem. Měl velké uši a na sobě černou čepici a tmavě modrý zimník.

„Na střeše je velryba,“ pověděla žena.

„Vedle ní je dole nějaká holka,“ řekl někdo jiný.

„Cože?“ vykřikl strážník a podíval se dolů, kde si na střeše všiml Ellie. „Co... co to tam dělá?“ Chytil se oběma rukama za hlavu. „Opatrně, slečno! Ta velryba vás sežere!“

„Velryby lidi nejí,“ povzdechla si Ellie, ale nikdo ji neslyšel. Všichni se teď nahoře překřikovali.

Obrovské tělo se pod její rukou nadzvedlo, jako by se velryba trhaně nadechla.

Byla stále naživu!

Ellie se rozhlédla kolem a přemýšlela, zda by bylo možné dostat ji zpátky do vody. Při přílivu by ji mohla vysvobodit loď, ale to by bylo až za několik hodin.

„Je mi to líto,“ zašeptala. „Kéž bych ti mohla pomoci.“

Když Ellie promluvila, zdálo se jí, že zevnitř velryby slyší nějaký tlumený zvuk.

„Odstup od ní!“ zaječel strážník. Byl ale očividně příliš vyděšený na to, aby na střechu sám slezl.

„Myslím, že byste ji měl odtáhnout.“

„Zavolejte někdo Inkvizici!“

„Prosím, snažím se poslouchat!“ řekla Ellie.

„Kazatel tvrdí, že velryby dští oheň.“

„Prosím!“ zakřičela Ellie, ale nikdo jí nevěnoval sebemenší pozornost. A tak z kapsy vytáhla malý předmět zabalený ve žlutém papíru. Švihla zápěstím a předmět hodila na pobřežní hráz. Ozvalo se *křup*, zablesklo světlo a rozezněla se vřava zběsilého ječení prchajících racků. Dav šokovaně zmlkl, ustoupil o krok zpět a zastínil si oči.

Ellie zvedla ruku. „*Poslouchejte,*“ pověděla.

A tak poslouchali.

A v tom tichu uslyšeli zvuk, který se k nim nesl.

Vydávala ho ta velryba.

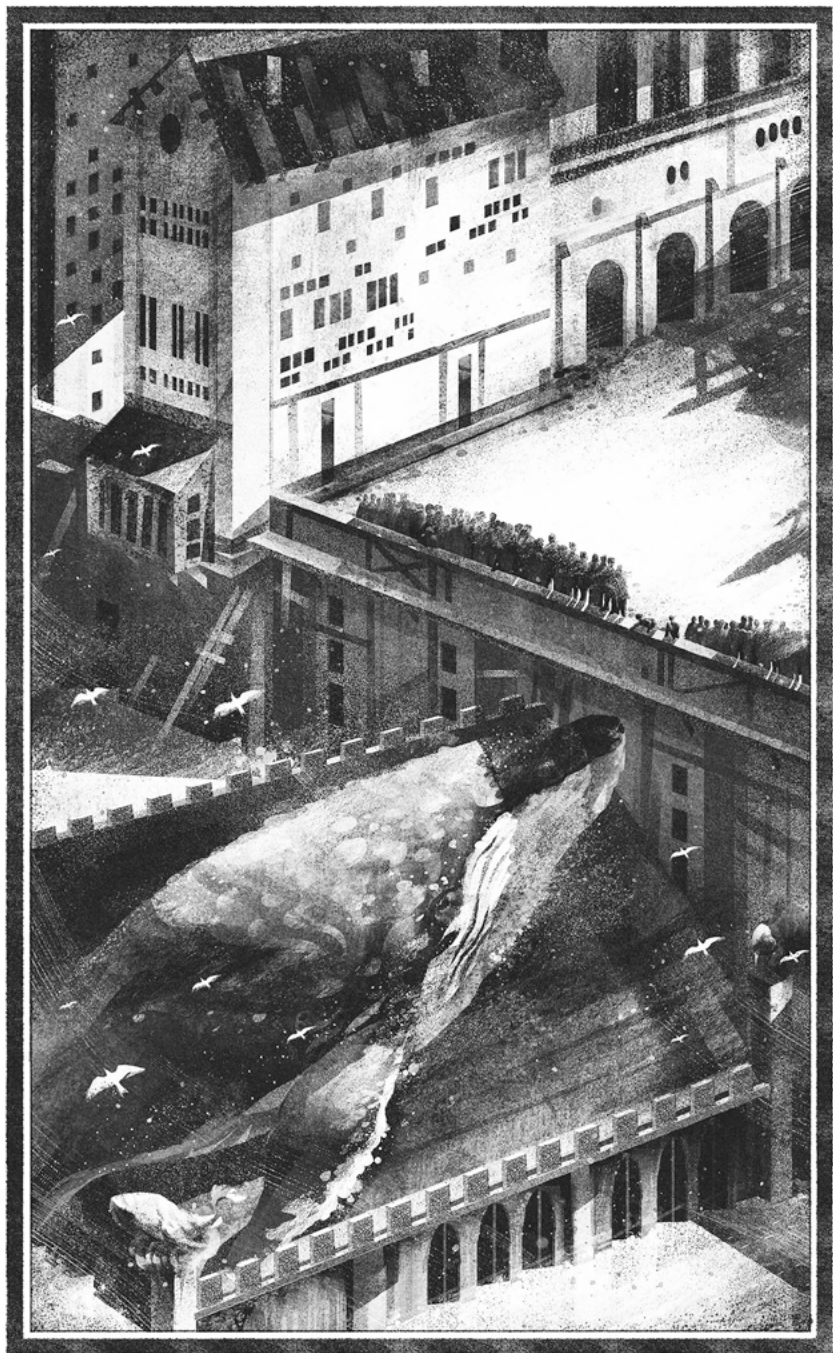
Zpívala.

Melodie vycházející hluboko z ní truchlivě stoupala a klesala. Ellie už velrybí zpěv dříve slyšela, ale nikdy mimo vodu. Myslela si, že se jednalo o jakýsi namlouvaví rituál, ale tato umírající velryba teď zpívala a Ellie netušila proč.

Všichni v údivu poslouchali několik dlouhých minut.

Pak velryba otevřela oči.

„Neuvěřitelné,“ zašeptala Ellie. Její oko mělo tmavě modrou barvu ledového moře. Ellie by přísahala,

že se na ni zaostřilo. Nevníkala nic jiného než ten pohled a píseň. A na ten krátký, úžasný okamžik bolesti uvnitř ní jako by ustoupila.

Píseň se ztišovala, jako by unikala za horizont. Oko velryby se zavřelo. Její ocas se přestal hýbat.

A všude bylo ticho, dokonce i na moři.

„Mám to!“ křičela nadšeně Anna, která si prodírala cestu k hrázi a v ruce nad hlavou držela velrybí kopí. Dav se k ní otočil. „Co je?“ zeptala se a pak kopí podala Ellie tupým koncem napřed.

„Co s tím budeš dělat?“ zavolal na ni strážník.

Ellie ukázala na břicho velryby. „Budu ji muset rozříznout, tady dole. To zabrání nahromadění plynu.“

Ellie přitiskla kopí na jednu z mnoha rýh, které se táhly po celém velrybím břichu, a zatlačila. Kůže byla tlustá a pevná a Ellie se brzy začala potit. Ostří konečně proniklo skrz kůži a Ellie téměř ztratila rovnováhu, když se zabořilo do orgánů pod ní. Z rány se linul ostrý zápach a Ellie zadržela dech. Tahala nástrojem tam a zpět a postupně rozřezávala břicho tvora. Maso se rozdělilo a ven vypadly fialové orgány.

„Týjo, koukněte na všechnu tu krev,“ zvolala Anna. „Můžu to taky zkusit?“

„Hrozně to páchne,“ řekla Ellie. „Ale asi ano. Jen buď...“

Zarazila se.

„Anno, co se děje?“ zeptala se.

Anna zkřivila obličej a vyvalila oči v údivu.

„Milosrdný Bože,“ vydechl strážník s rukou u úst.

Z davu se ozývalo zmatené mumlání. Jedna stará žena vykřikla. Ellie se z nějakého důvodu nedokázala pohnout.

Celé tělo jí ztuhlo. Kopí jí vypadlo z prstů. Podívala se dolů.

Něco ji drželo za kotník.

Něco hubeného, třesoucího se a kluzkého od husté krve.

Z díry ve velrybě se ven natahovala čísi ruka.

Z břicha velryby

Starý kazatel ihned vymrštil ruce nad hlavu směrem k nebi.

„Je zpátky!“ křičel a prchal podél přístavní hráze k ulicím nad ní. „Nepřítel se vrátil!“

„Ach ne, ach ne, ach ne,“ opakovala stále dokola nějaká žena, která oběma rukama tiskla symbol svaté Celestiny u svého krku. Mladý muž omdlel a upadl na dlažební kostky.

„P-prosím, všichni zachovejme k-klid,“ koktal strážník. „Není důvod k panice!“

Ale Ellie nedokázala odtrhnout zrak od té ruky.

Držela ji za kotník a Ellie na své kůži cítila mrazivý chlad. Vyškubla nohu, ruka ztěžka dopadla na břidlicovou střechu a na ponožce jí zanechala krvavou skvrnu. Ellie polkla a poklekla, aby si ruku a k ní patřící paži prohlédla. Ruka naslepo tápala po střeše, jako by

hledala něco, co by mohla chytit. Paže byla štíhlá a šlachovitá a vedla zpátky do velryby, kde mizela mezi masitými fialovými orgány.

„Hej!“

Ellie se otočila a spatřila Annu, která šplhala přes vršek hráze.

„Stůj!“ zakřičel strážník deroucí se davem směrem k Anně. „Vrať se sem!“ Vrhł se po ní a podařilo se mu zachytit její pletený svetr.

Ellie se té ruky dotkla špičkou prstu a ona ucukla jako nějaké plaché zvíře. Ellie se zhluboka nadechla a chytila ji. Ruka byla lepkavá a strupovitá. Ellie se zapřela patami o střechu a zatáhla.

Ruka přestala protestovat a prsty se omotaly kolem těch jejích. Ellie nechtěla tahat příliš prudce v případě, že by se člověk uvnitř o něco zachytil. Ale zbytek paže šel ven hladce.

Pak se objevilo kostnaté a zakrvácené rameno.

Po něm rozčuchané černé vlasy. Hlava. Obličej.

Chlapec lapající po dechu.

Dav vykřikl. Anna se vymanila ze strážníkovy sevření, seskočila z hráze a sunula se opatrně směrem k Ellie. V údivu hleděla na chlapce.

„Co to je?“

Chlapec se skutálel po střeše a za sebou zanechával provazy velrybích vnitřností. Byl úplně nahý.

„Umíráš?“ zeptala se Ellie a zatřásla mu rameny. Měl zavřené oči a vypadalo to, že nemůže dýchat.

Neustále otvíral ústa a snažil se do nich nasát vzduch, ale jako by se ve svém životě ještě nikdy předtím nadechl.

„Myslím, že umírá,“ pověděla Anna.

„Podívej se na mě!“ přikázala Ellie chlapci. „Otevři oči!“

Ale on se jen zmítal sem a tam, samá ruka, samá noha. Ellie ho chytila za ramena a přitiskla ho ke střeše, aby ho udržela v klidu. Kůži měl lepkavou a páchl po železných pilinách.

„Chyť ho za nohy!“ vykřikla a Anna mu je celým tělem zalehla, aby už kolem sebe nekopal. Ellie se mu posadila na hrud' a chlapcovy nehty se jí zabořily do kabátu. S úšklebkem mu palcem a ukazováčkem otevřela víčka. Zíral kamsi nahoru a oči se mu v hlavě protáčely jako krví posedlému žralokovi.

„Podívej se na mě,“ přikázala Ellie.

Chlapec zanaříkal.

„Podívej se na mě!“

Jeho oči zamířily dolů a našly ji. Ellie zalapala po dechu.

Šedomodré. Barva ledového moře.

Několikrát zamrkala a snažila se soustředit. „Poslouchej mě,“ řekla co nejklidněji. „Potřebuji, abys udělal to, co dělám já.“

Pomalů se zhluboka nadechla nosem a ruku si položila na hrudník, aby mu ukázala, jak se jí s dechem zvedá. Opatrně vydechla ústy a viděla, jak se jí snaží

napodobit. Ale nosní dírky se mu jen nejistě zatřepaly. Nefungovalo to.

„Drž ho,“ pověděla Anně. Klekla si vedle něj, sevřela mu nos a pevně ho držela, i když zuřivě kroutil hlavou. Přitiskla své rty k jeho a silně mu vydechla do úst.

Na hrázi vypískla nějaká žena.

„Co to děláš?!“ vykřikl poplašeně strážník. Konečně se odhodlal sešplhat dolů po střeše, ale teď v úděsu nehybně stál. Ellie se nadzvedla, aby se mohla nadechnout, a pak znovu přiložila rty k chlapcovým. On ji mezitím s vytržštěným očima sledoval. Potřetí se zhluboka nadechla a výdech sdílela s ním. Pak počtvrté a popáté.

Když se nadechla pošesté, chlapec otevřel ústa a nasál vzduch z plných plic. Ellie se úlevně zasmála. Chlapec se nejprve nadechoval hluboce a třepavě, pak ale zrychlil a nasával vzduch až hladově.

„Zpomal,“ varovala ho, a aby mu ukázala jak, znovu začala dýchat pomalu. „Takhle. Teď se postav a ruce si opři o boky, jako to dělám já. To ti otevře plíce.“

Upřeně na ni hleděl s ostrým a výhrůžným výrazem. Pomalu to ale začínal chápat a založil si ruce v bok. Ellie se podívala dolů, aby zkontrolovala, zda to dělá správně, a rychle si zakryla oči.

„Promiň!“ pověděla. Zapomněla, že je nahý. „Ehm, ehm... Mohl by nám někdo přinést deku?“

Dav ucouvl. Mladý strážník civěl na krev kolem a ještě víc zbledl. Ellie si povzdechla a sundala si šálu.

„Tady,“ řekla. „Můžeš si to omotat kolem... pasu.“

Chlapec zíral na kus látky a zmateně mrkal.

„Udělám to!“ nabídla se Anna, vytrhla Ellie šálu z ruky a spěchala k němu.

„Anno, buď opatrná!“

Chlapcovi zablesklo v očích, vrhl se po Anně, popadl ji za ramena a odstrkoval ji pryč. Anna vrazila do Ellie a chlapec zavrával. Jako by mu správně nefungovaly nohy.

„Držte se ode mě!“ zakřičel chraplavě a padl dozadu na velrybu.

„Ty umíš mluvit!“ vykřikla Ellie a pomohla Anně zpátky na nohy.

Chlapec zvedl Elliinu šálu. Po chvilce váhání si ji obmotal kolem pasu a uvázal na jedné straně.

„Jak jsi...?“ zakoktala se Ellie. „Co jsi...? Proč jsi byl v té velrybě?“

Chlapec ji však neposlouchal. Otočil se a podíval se na díru ve velrybě, aniž by ho nějak očividně ovlivňoval její zápach. Všiml si, že ho dav v tichém zděšení pozoruje. Zachvěl se a Ellie si vzpomněla na jeho studený dotek.

S žuchnutím jí u nohou přistál vybledlý modrý zimník. Tři metry od ní stál mladý strážník. Záměrně se nedíval na zakrvaveného chlapce a přes ústa si pevně tiskl ruku.

„Díky,“ řekla mu Ellie. Přistoupila k chlapci, který se zarazil a zatnul ruce v pěst. Udělala další malý

krok s kabátem v ruce. Chlapec byl hubený, ale působil svalnatě, a jeho tělo se zvedalo s každým nádechem. Ellie opatrně došla až k němu a přehodila mu kabát přes ramena.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ho.

Chlapec otevřel pusu a zase ji zavřel. Zdálo se, že je nedostatkem slov poněkud rozrušený.

„Měly bychom mu říkat Seth,“ prohlásila Anna.

„Není to domácí mazlíček,“ řekla Ellie.

„Je to dobré jméno. Dobře zní.“

Ellie pokrčila rameny. „No, bude to muset stačit do doby, než si vzpomeneš na své pravé jméno. Já jsem Ellie,“ dodala. „Ellie Lancasterová.“

Natáhla k chlapci ruku, aby jí mohl potřást, ale on na ni jen koukal a nic neudělal.

„Počkej, očistíme z tebe tu krev.“ Ellie z kapsy vytáhla plátěný kapesník a namočila ho vodou ze své lahve. „Můžu?“ zeptala se a přidržela mu látku u obličeje.

Stále se ani nehnul, což Ellie pochopila jako souhlas. Opatrnými pohyby mu otřela čelo, tváře a bradu a postupně odhalila chlapce přibližně stejného věku jako ona a Anna. Tvář měl neposkvřněnou až na maličké vrásky kolem očí, jako by se hodně smál, a jednu vrásku na čele, jako by se i hodně mračil. Měl husté černé obočí a hnízdo černých, zakrvavených vlasů. Měl výrazný, vysoko posazený nos, široké lící kosti a světle hnědou kůži. Zíral na ni těma svýma kulatýma

očima, modrýma jako samo moře, a Ellie si uvědomila, že od něj nedokáže odtrhnout pohled.

Anna do ní strčila ramenem.

„Au! Jo, no, měli bychom tě dostat někam do tepla.“

Chlapec se díval dolů na své ruce. „Kde to jsem?“ zeptal se. Hlas měl drsný jako smirkový papír.

„Nábřeží Anděla Páně,“ odpověděla Ellie.

„Nábřeží...“ řekl. „Nábřeží čeho?“

Ten chlapec byl skutečně zmatený. „Města.“

„Jakého města?“

Ellie na něj nechápavě a trochu vyděšeně zírala. Existovalo jen jedno Město.

Ukázala nahoru, kde čnělo nad jejich hlavami. Město. Hornatá šedivá spleť starobylých budov, mezi kterými se hemžili skřehotající racci. Chlapcův pohled přeskočil z komína na chrlič, pak na ostré linie ulic a schody, které se táhly od vrcholku Města až dolů k moři. Dlouze se zadíval na tři malé veslové čluny přivázané ke kovovým kruhům houpající se na jemných vlnkách. Pak se zahleděl na horizont a škubnul sebou.

„Co je to za zvuk?“ řekl. „Odkud to jde?“

Přiložil si ruce k uším a zaskřípal zuby. Anna a Ellie se na sebe podívaly.

„Kde jsou mí bratři a sestry?“ zeptal se.

„No...“ Ellie se poškrábala na hlavě. „Já... já nevím?“

Na hrázi nastal rozruch. Starý kazatel se vrátil z ulic nad nimi a Ellie slyšela, jak nyní vehementně mluví pronikavým hlasem.

„Je to Nepřítel!“ ječel. „Zrovna jsem sloužil pohřeb v kostele svatého Horáce, abyste, pane Inkvizitore, věděl, když jsem uslyšel ten lomoz.“

„Co se děje?“ zeptal se Seth.

„Přišel Inkvizitor,“ odpověděla Ellie a nervózně si pohrávala s dírou v rukávu svého kabátu. „Ale neboj, budeš v pořádku. Leda že by to byl...“

Dav se rozdělil. Lidé se na sebe mačkali, aby si udrželi odstup od nově příchozího.

„No to snad ne,“ vzdychla Ellie.

U hráze se objevil mohutný muž, vyšší než kdokoli v davu. Měl na sobě černý zimník z tulení kůže, který mu sahal až po kotníky, a stříbrný řetěz kolem krku. Měl silný krk a široká ramena. Obličej, kdysi snad i pohledný, byl bledý a nateklý. Oči měl hluboké a temné jako propast a úplně bez výrazu. Vypadal jako mrtvola, pro kterou byla smrt jen malou nepříjemností.

Seth zvedl jedno obočí. „Kdo to je?“

„To je...“ Ellie měla najednou sucho v puse. „Inkvizitor Hargrath.“

„Zrovna jsem dorazil,“ breptal dál kazatel, „když z velryby vypadl tenhle *kluk*. To musí být práce Nepřítele.“

„Ticho,“ zahřměl Hargrath. „To posoudím sám.“

Drobný, plešatící muž padl před Hargrathem na kolena. „Svatý Kiliáne!“ prosil. „Zachraň nás!“

„Vztyk,“ řekl Hargrath. „Ještě nejsem světec. Jen mrtví muži se mohou stát svatými.“

Přehoupl se přes pobřežní hráz a jeho černé boty na střeše zaskřípaly. Střídavě se podíval na Seta a na díru ve velrybě.

Udělal dva kroky k Sethovi, ale po chvilce zaváhání o krůček ustoupil zpět. Bylo zvláštní sledovat takového obra zaváhat před hubeným, sotva oblečeným klukem, ale Ellie by skoro přísahala, že se Hargrathovi v mrtvých očích mihl strach. Pravou rukou si nepřítomně mnul prázdný levý rukáv svého zimníku, který měl složený napůl a připnutý k tělu stříbrnou sponou. O paži, která v něm měla být, přišel už dávno.

„Co chcete?“ promluvil Seth jako dospělý muž vážným, velitelským tónem.

„Co jsi dělal uvnitř té velryby?“ zeptal se Hargrath.

„Pane, ten chlapec neudělal nic špatného.“ Ellie se rychle postavila mezi ně. „V té velrybě uvízl. Musela jsem ho zachránit.“

Hargrath jako by Ellie vůbec neslyšel ani neviděl. Očima lhostejně přejížděl po Sethovi jako řezník, který se rozhoduje, jak naporcovat mrtvou zvěř. „Vidíš ho, dítě?“ zeptal se Seta v tichém zavrčení.

Seth se zamračil. „Koho?“

„Nepřítele.“

„Koho?“

„Boha, jenž utopil Bohy. Promlouval k tobě, že ano? Tak tě zachránil z velryby?“

„To *já* ho zachránila,“ namítla Ellie. Ale Hargrath jí stále nevěnoval sebemenší pozornost.

„Pouze Schránka dokáže přežít uvnitř velryby,“ řekl.

„Co je to Schránka?“ zeptal se Seth.

„Ty,“ odpověděl Hargrath.

„To je směšné,“ namítla Ellie. „Co by Schránka dělala uvnitř velryby?“

Hargrathova ruka se pohnula směrem k jílci jeho meče. Ellie se ostře nadechla. Sethovo celé tělo se napjalo a ruce pevně tiskl v pěsti.

Hargrath nesáhl po zbrani, ale do kapsy svého zimmíku. Vytáhl malou pistoli a Ellie měla sotva čas vykřiknout, než ji namířil na Setha a zmáčkl spoušť.

„Ne!“

Nezazněl žádný výstřel, jen ostré zasyčení a tupý náraz, jak se něco zabořilo do Sethova krku. Seth se vřel v ruce malou kovovou šípku vyčnívající necelých deset centimetrů ven. Padl na kolena. Ellie ho zachytila, ale byl příliš těžký a se zavřenýma očima se z jejího náručí skácel na střechu.

„Co jste mu to udělal?!“ vykřikla a přiložila chlapci dva prsty pod bradu, aby zkontrolovala, zda má ještě pulz.

Hargrath zastrčil pistoli zpátky do kapsy. „Sedativum,“ řekl. „Nejlepší vynález tvé matky. Pokud je

Schránka v bezvědomí, nemůže Nepřítele požádat, aby ji zachránil, až ji budeme upalovat na hranici.“

Ellie se stáhl žaludek. „Není Schránka,“ vyhrkla. „Děláte chybu.“

„Nezkoušej mou trpělivost, Lancasterová,“ odstrčil ji Hargrath od Setha. Přiběhla k ní Anna a zachytila ji. Hargrath Setha bez námahy jednou rukou zvedl, přehodil si ho přes rameno a kráčel zpět směrem k pobřežní hrázi. Ellie se za ním s bušícím srdcem rozeběhla.

„Tohle je celé špatně! Není Schránka – je to jenom kluk. Vy... vy se bojíte malého kluka! Zbaběle!“

Hargrath se zarazil. Vzhlédl k davu, který jej sledoval s rukama přitisknutýma k ústům. Hrubě upustil Setha k nohám a dav uskočil, jako by chlapec byl živým ohňostrojem. Otočil se a kráčel zpátky k Ellie. Natáhl se, chytil ji pod krkem a táhl ji k okraji střechy.

„Nikdy jsi Nepřítele neviděla, dítě,“ řekl a zvedl ji, aby jí pohlédl do očí. „Ale já ano. Viděl jsem, jak se dostal ze Schránky. Vzal mi celou paži, i když jsem mu do krku zabodl meč. Všude kolem mě leželi mí mrtví přátelé. Když zavřu oči, stále to vidím. A to nejhorší je... že jsem tu Schránku *znal*. Byl to dobrý, hodný muž. A přesto se z něj vynořilo stvoření z nočních můr.“

Hargrath stíkl Elliin krk pevněji. Ellie zoufale bušila do jeho paže a snažila se nadechnout.

„Schránkou může být kdokoli,“ řekl.

Koutkem oka Ellie viděla, jak se Anna řítí k Hargrathovi. Ten ji však pouhým pohybem ramene odstrčil a ona se pozadu převalila na záda. Ellie začala vidět bílé tečky. Myšlenky se jí zamlžily.

„Kdokoli. Malí chlapci, malá děvčata. A já je zabiju všechny, abych před nimi Město uchránil.“

A s tím se usmál a hodil ji do moře.

Z deníku Clauda Hestermeyera

Po pohřbu jsem nevěděl, co se sebou dělat. Z kostela svatého Horáce jsem se vrátil zpátky do své zaprášené studovny na univerzitě – studovny, kterou jsem sdílel společně s Peterem. Seděl jsem u svého stolu a zíral na prázdné křeslo. Připadalo mi, jako bych měl místo srdce v hrudníku malé, tvrdé jablko.

Byl jsem tak rozptýlený, že mi chvíli trvalo, než jsem si všiml muže stojícího ve dveřích. Neviděl jsem mu do obličeje. Z nějakého důvodu na sobě měl černý závoj.

„Promiňte,“ pověděl jsem mu. „Oceňuji, že jste mi přišel nabídnout upřímnou soustrast, ale všechno, co bylo potřeba, jsem již řekl na Peterově pohřbu. Teď mě, prosím, nechte o samotě.“

„Pan profesor Claude Hestermeyer?“ zeptal se muž hlubokým hlasem.

„To je moje jméno, ano,“ odpověděl jsem. „Vyslovení mého jména neomlouvá to, že jste mi vrazil do kanceláře.“

„Nepoznáváte můj hlas?“

Nepoznával jsem ho, ale *všiml* jsem si, jak se mi třesou prsty, i toho brnivého pocitu, který mi běhal po zádech nahoru a dolů.

„Pane, obávám se, že budu muset trvat na tom, abyste odešel,“ požádal jsem.

„Takhle ta dohoda nefunguje,“ odpověděl mi.

„Dohoda? Jaká dohoda? To má být nějaký krutý žert? Peter Lambeth byl dnes spálen – projevte nějaký respekt!“

Po tvářích mi tekly horké slzy. Vstal jsem a rázným krokem jsem obešel svůj stůl, připraven použít sílu, pokud by to bylo třeba. Ale než jsem se k tomu muži mohl přiblížit, nadzvedl ze svého obličejeho černý závoj.

Tužku, kterou jsem držel v ruce, jsem přelomil vejpůl.

Stál přede mnou můj drahý přítel, Peter Lambeth.

Chlapec v zelené sametové vestě

Ellie slyšela vzdálené výkřiky shora. Do úst se jí vlila mořská voda.

Noha se jí zachytila o okraj střechy, když z ní padala, a roztrhla jí kalhoty a rozřízla kůži pod nimi. Ellie se svíjela, zatímco ji mořská sůl štípala v ráně.

Podívala se do temných hlubin pod sebou. Z šera vystupovaly strašidelné vrcholky věží a černaly se v něm siluety střech domů. Většina Města byla před dávnými časy zaplavena.

Ellie se snažila dostat na hladinu, ale kabát jí táhl dolů. Proklínala samu sebe – měla příliš plné kapsy! Nacpala do nich šroubováky a kompas, dalekohledy a kanystry od oleje, kapesní nože, šrouby a sirky. Kolem hlavy jí proplula dýmovnice a kapesní hodinky.

Právě se z kabátu chtěla vykroutit, když uslyšela dunivé žbluňk. Podívala se nahoru a poskočilo jí srdce.

Tupý konec velrybího kopí!

V přívalu energie se ho Ellie chytila a někdo ji hned táhl nahoru. Rozezněly se kolem ní zvuky hladiny a oslepilo ji náhlé světlo. Snažila se nadechnout, zatímco ji někdo vytáhl na střechu kaple.

„Ellie!“ vykřikla Anna a padla dolů vedle ní na kolena. Byl tam i mladý strážník, který v rukou svíral velrybí kopí.

„Hargrath toho chlapce odnesl, že jo?“ zeptala se Ellie. Když zakašlala, z pusy jí kapala mořská voda.

Anna přikývla. Ellie se s velkým úsilím vytáhla zpátky na nohy.

„Ellie, posad' se, nebo se pozvracíš,“ pověděla Anna a rychle od ní ustoupila.

Ale Ellie zavrtěla hlavou. Otřela si rty hřbetem ruky a zapotácela se dopředu, zatížena váhou promočeného oblečení. Natáhla ruku ke strážníkovi. „Děkuji za záchranu.“

Strážník se na její ruku podíval poněkud rozpačitě. Před chvílí si s ní otřela ústa.

„Musíš jít zpátky do dílny a převléct se,“ řekla Anna, zatímco si Ellie z vlasů na krku vyťahovala mořskou trávu. „Vezmu ti to,“ dodala a zatahala za Elliin promočený kabát.

„Ne, to je dobré,“ řekla na to Ellie a ochrannitelsky si kabát přitáhla ještě více k tělu.

„Nachladneš!“ trvala na svém Anna.

„Dobrá, dobrá,“ souhlasila Ellie a rozmrzele ze sebe kabát sundala. „Ale ještě nemůžu jít do dílny – musím se dostat do Tvrze Inkvizitorů. Někdo se musí toho kluka zastat. Není Schránka!“

„Ellie, jestli ho Inkvizitoři chtějí zabít, neměly bychom se jim plést do cesty.“

„Ale Schránky vždycky vědí, že jsou Schránky. Aspoň podle knih, které jsem o nich četla. A ten chlapec nevěděl ani své jméno! Navíc, Schránky vypadají nemocně, ale Seth vypadal naprosto zdravě. Teda aspoň pod vší tou krví. Teď mě poslouchej, budu potřebovat tvou pomoc.“

Anna nastražila uši. Když bylo potřeba poslat ji něco vyřídit, bylo důležité neříkat tomu vyřizování a celé to zaobalit do příslibu námořníků. A pokud možno i nebezpečí.

„Potřebuju, abys zašla do Velkého přístavu a zjistila, jestli nějakí námořníci neslyšeli o chlapci, který vypadl z lodi, nebo dokonce o chlapci, kterého spolkla velryba.“

„Proč?“ chtěla vědět Anna.

„Protože když zjistíme, *kdo* Seth opravdu je, mohlo by nám to pomoci očistit jeho jméno. Buď ale opatrná – v přístavu se dnes odehrávají mroží zápasy, a ty mohou být nebezpečné.“

Byla to lež a fungovala výborně: Anna se otočila na patě a utíkala pryč. Ellie za ní pokulhávala a s kaž-

dým krokem jí začvachtalo v botách. Prošla kolem velryby, jejíž oko bylo mírumilovně zavřené. Jeden z chrličů silně tlačil do jejího ocasu a vypadal, že se každou chvíli ulomí a spadne do moře. Kupodivu byl ve tvaru velryby.

Modré oči, pomyslela si Ellie a náhle ucítla ostré bodnutí strachu, když si představila, co se může Sethovi právě teď stát. Co když Inkvizice už rozhodla, že je Schránkou, a právě teď ho uvazovali na hranici? Zrychlila, přelezla pobřežní hráz, tlačila se davem a spěchala směrem k dlážděným ulicím nahore.

Ellie utíkala Městem uprostřed ranního shonu. Trh Anděla Páně byl plný kupců, kteří vesele smlouvali od jednoho stánku k druhému. Střechy byly obsazené hladovými racky, vzduch plný zápachu ryb. Tři vousatí muzikanti hráli pochmurnou melodii na cello, zatímco jim stará dáma v okně nad nimi nadávala, házela na ně vařený tuřín a vyžadovala po nich, aby zahráli něco veselejšího. Pouliční kouzelník s nadtitou vlněnou čepicí a šedým pláštěm předváděl trik skupině tleskajících dětí, které zajásaly ještě hlasitěji, když se mu představení nepovedlo, a tulení mládě, které se snažil vytáhnout z čepice, na něj vyskočilo a kouslo ho do prstu.

Ellie zpomalila a promnula si ránu na noze – pořád jí hrozně páčila.

„Nellie!“ zavolal šťastný hlas.

Vzhlédla a zašklebila se. Kráčel k ní usmívající se chlapec oblečený v pěkné, listnatě zelené vestě a černém plášti.

„Jsi celá mokrá,“ oznámil jí, když si ji prohlédl od hlavy k patě. Měl krátké zlatavé kudrnaté vlasy, tváře posypané pihami a jasně modré oči, které na ni upřeně hleděly. Byl o trochu mladší než Ellie a byl hezký – vypadal jako andílek, který vyrostl a shodil všechny dětský tuk. Andělský chlapec, jehož by matky rozmazlovaly a kněží by ho dychtivě strkali do předních řad pěveckého sboru.

„Ano, zrovna jsem si byla zaplavat,“ řekla předstíraně veselým hlasem.

Všiml si díry v jejích kalhotách a s obavou se zamračil. „Jsi v pořádku?“

„Jasně.“ Ellie se zhluboka nadechla. „Co chceš?“

„Aha.“ Chlapec vypadal Elliinou přímočarostí překvapený. Pohrával si se stříbrným řetízkiem kolem krku, na kterém visely všechny možné cetky: klíče a mušle a mosazné figurky. „No, slyšel jsem, že se ve velrybě našel nějaký kluk.“

„Na tohle nemám čas, Finne,“ odsekla Ellie a rychle uháněla ulicí dál. Minula kněze stojícího na dřevěné bedně v černém rouchu křičícího do nebes:

„Nedůvěřujte bližnímu svému!“ naříkal. „Neboť za jeho očima může číhat Velký Nepřítel. Nedůvěřujte ani své rodině, ani sobě samým. Avšak neobávejte se! Bozi jsou sice pryč, ale svatí na nás dohlížejí

a seslali nám Inkvizici – odvážné muže, kteří nás ochrání od nás samých.“

„Jak tam vůbec mohl dýchat?“ otázal se Finn, který poskakoval vedle Ellie.

„Kde?“

„V té velrybě přece!“

„No, to *já* nevím, Finne. Možná jí prostrčil nozdrami trubičku?“

„Nemusíš být protivná. Jsem jenom zvědavý. Kde teď je?“

„Odnesl ho Hargrath,“ řekla Ellie. „Myslí si, že je Schránka.“

„Ach, to je mi líto. Můžu nějak pomoci?“

„Ne,“ sykla. „Promluvím s Inkvizitory.“

„Děvče! DĚVČE! Ihned pojď sem!“

Přeplněným trhem se k nim cpal starý sípající muž, který si k hrudníku pevně tiskl velký mechanický stroj. Vypadalo to trochu jako kovový krab, ale velikosti malého prasete. Muž hleděl dolů na Ellie skrze brýle tak silné, že za nimi měly jeho oči dvojnásobnou velikost.

„Tak poslouchej, ten tvůj vynález na chytání ústřic je rozbitý. A celou tu dobu, co to nefunguje, *já* přicházím o obchod.“

„Obávám se, že jsem momentálně velmi zaneprázdněna, pane,“ řekla mu Ellie slušně. „Víte, velryba...“

„Velryba?“ vyštěkl na ni muž. „Žádná velryba mě nezajímá. Mě zajímají ústřice, děvenko, ústřice! Ty jsi ten stroj sestavila, tak ho teď také opravíš!“

Ellie si povzdechla. „Já ho nesestavila.“

Muž na ni přimhouřil oči. „Ale jsi Hannah Lancasterová, ne? Ta vynálezkyň?“

„Já jsem Ellie. Její dcera.“

„Aha,“ řekl a posunul si na nose brýle nahoru. „Zdálo se mi, že jsi menší, než si pamatuji. Takže kde najdu tvou matku?“

„Nikde. Už je pět let mrtvá.“

„Aha,“ zopakoval muž a zhoupal se v překvapení dozadu na patách. „No, teda, ale i tak potřebuji ten stroj opravit! Očekávám, že to uděláš ty.“

Ellie se zašklebila a vzhlédla nahoru k vrcholu Města. Každá další vteřina Setha ohrožovala na životě.

„Škoda že je mrtvá,“ mumlal si muž spíše pro sebe. „Pochybují, že takový talent spatříme znovu.“

Ellie od něj s povzdychem převzala lapač ústříc a položila ho na dlaždice břichem nahoru.

„Jestli chceš, můžu ti pomoci,“ nabídl se Finn, ale Ellie ho ignorovala. Z kapsy svých mokrých kalhot vytáhla šroubovák, strčila ho do spodní strany stroje a odstranila z něj kovový plát. Nahlédla dovnitř a popostrčila nespočet ozubených koleček, která tvořila jeho vnitřnosti.

„Ucpané...“ zamumlala.

Prohledala si kapsy a vytáhla z nich mosazný klíč, ořech a nakonec dlouhou pinzetu. Soustředěně se kousala do jazyka a pak vytáhla příčinu problému – třpytivou stříbrnou perlu.